

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 835: Trừ Bỏ Căn Bệnh Sinh Tâm Phân Biệt Đối Với Cảnh Duyên Đến Nổi Sinh Ra Căn Bệnh Trụ Trước, Dạy Phải Xa Lìa Các Tướng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 071)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Trừ bỏ căn bệnh sinh tâm phân biệt đối với cảnh duyên đến nổi sinh ra căn bệnh trụ trước, dạy phải xa lìa các tướng.】

Đây là Phật đang giúp đỡ chúng ta. “Cảnh” là hoàn cảnh vật chất, “duyên” là hoàn cảnh nhân sự; hoàn cảnh vật chất và nhân sự đều là những thô tướng, chúng ta đối với những chỗ này thì không nên chấp trước. Ví dụ: Xét về mặt vật chất mà nói, đối với đủ mọi sự hưởng thụ vật chất, chúng ta có thể xem nhẹ chúng, có thể buông xả chúng, đây chính là trừ bỏ sự chấp trước trên “cảnh”.

“Duyên” là tình chấp về mặt tình cảm; tình cha con, tình vợ chồng, những thứ tình này đều rất nặng, thế nhưng cũng không thể chấp trước, bởi hễ chấp trước thì dứt khoát không thể thoát khỏi sáu đường luân hồi. Cổ đức thường nói: “Ái bất trọng bất sinh Ta Bà” (Tình ái không nặng thì không sinh vào cõi Ta Bà), thế giới Ta Bà chính là sáu đường luân hồi, do đâu mà có? Chính là từ sự chấp trước vào tình và ái. “Niệm bất nhất bất sinh Tịnh Độ” (Niệm không chuyên nhất thì không sinh về Tịnh Độ), “nhất” chính là tâm thanh tịnh.

Niệm Phật, công phu niệm Phật nằm ở tâm thanh tịnh, ở chỗ nhất tâm bất loạn. Niệm đến chỗ nhất tâm, không còn xen tạp vọng niệm nữa, như vậy thì quyết định được vãng sinh. Nếu như niệm Phật mà vẫn còn xen tạp vọng niệm ở trong đó, thì việc vãng sinh sẽ không nắm chắc phần bảo đảm, cho nên “niệm” phải chuyên nhất. Trong các khóa tụng, nghi quy của Tịnh Tông đều dạy chúng ta “nhất tâm xưng niệm”, cái “nhất tâm” đó vô cùng quan trọng.

Đây là nói về mặt “duyên”. Trong hoàn cảnh vật chất và nhân sự, dẫu chúng ta không muốn sinh khởi tâm phân biệt, nó vẫn tự nhiên sinh khởi phân biệt; không muốn khởi vọng tưởng, nó vẫn tự nhiên khởi vọng tưởng. Phân biệt,

vọng tưởng và chấp trước chính là tập khí từ vô thủy kiếp đến nay, đây gọi là nghiệp chướng. Từ đó khởi sinh căn bệnh chấp trước đủ điều, Phật dạy chúng ta phải lìa bỏ, phải nhận thức cho thật rõ ràng: những thứ này hoàn toàn là hư huyễn không thật; hoàn cảnh vật chất hay hoàn cảnh nhân sự thấy đều chẳng phải là chân thật, Ngài dạy chúng ta phải nhìn thấu và buông xả.